

Mọi khi tai qua nạn khỏi, hay khi gặp một điều lành chúng ta đều nói phúc đức như “nhờ phúc ông bà nên tôi vừa thoát nạn,” “nhờ phúc nhà nên cháu vừa thi đỗ,” hay “cứu phúc ông bà cho đức mẹ tròn con vuông.”

Nhiều ca dao tục ngữ đã nhắc đến phúc đức và khuyên chúng ta gây phúc lập đức, “có phúc làm quan,” “tiên tích đức hậu phúc,” “may phúc ba đời đời.” Thậm chí, một số người còn nói rằng chúng ta bắt đầu từ việc “may phúc!” Trái lại, người xưa lại nói rằng nếu không có phúc thì sẽ “đến vô phúc!”

Thực vậy, phúc đức là quan niệm gắn liền với tâm hồn và cuộc sống của người dân Việt, chôn ng sâu trong tâm hồn, mà lại còn bộc phát ra trong cuộc sống hàng ngày và giúp con người sống “hạnh phúc!”

Phúc đức là quan niệm giúp cho dân tộc hình thành phúc qua mấy ngàn năm mà luôn luôn giữ được truyền thống tâm hồn con người. Khi nói đến phúc đức, chúng ta luôn luôn nhắc đến tiên ông bà là người khai khẩn đất đai. Dĩ nhiên cũng không quên các vị Trời Đất, nhưng chúng ta nhận thấy đức của các vị Trời Đất cũng là nhờ hạnh phúc ông bà.

Trong cuộc sống hàng ngày, mọi khi làm điều thiện chúng ta ý thức rõ ràng rằng rằng không nên “mình làm mình hưởng,” mà còn dành phúc đức cho cộng đồng hoặc con cháu hạnh phúc, “làm lành để phúc cho con.”

Quan niệm phúc đức giúp con người sống tốt trong hiện tại, mà còn liên kết với quá khứ và tương lai, hiểu được truyền thống và kế thừa. Do đó, chúng ta có thể nói quan niệm phúc đức của tiên là quan niệm hiểu sâu xa mà gắn liền với con người. Quan niệm này chính là câu trả lời cho câu hỏi duy vật vô thần, mà còn giúp chúng ta thoát ách duy tâm duy linh làm con người coi trọng vật chất hiện tại hơn là cuộc sống.

Như thế, quan niệm phúc đức của tiên là căn bản tâm linh cho công cuộc phụng dưỡng dân tộc Việt Nam chúng ta. Trong cuộc chiến, phúc đức là tiêu chuẩn phân định đâu là chánh nghĩa, đâu là gian tà. Và dùng tiêu chuẩn phúc đức để kiểm soát lại những việc chúng ta làm là cứu dân cứu nước, hay phụng dưỡng dân tộc.

Trong lịch sử c&#n đ&#i khi H&# Chí Minh ra h&#i ngo&#i, có th&# cũng tính chuy&#n c&#u n&#&#c thoát ách th&#c dân, nh&#ng vì không h&#c h&#i, không đ&#t v&#n đ&# phúc đức nh&# ông bà ta đ&#y, nên h&#n đã nh&#m m&#t mà ch&#p nh&#n m&#t th&# ch&# thuy&#t vong b&#n ngo&#i lại, thay vì khi tr&# v&# c&#u dân c&#u n&#&#c thì th&#c t&# H&# Chí Minh và đ&#ng C&#ng S&#n đã làm h&#i n&#&#c h&#i dân.

Gi&# đây n&#u không xét đ&#n phúc đức &#t cũng ch&#ng khác chi H&# Chí Minh năm x&#a, cũng làm đoàn quân vi&#n chính tr&# v&# c&#&#p n&#&#c, c&#&#p chính quy&#n đ&# r&#i tranh giành quy&#n l&#i, đàn áp l&#ng dân và có khi gieo tai h&#a n&#ng n&# h&#n gi&#c n&#&#c hi&#n tai.

Có ng&#&#i h&#i trong chi&#n tranh chém gi&#t mà nói chuy&#n phúc đức? Vi&#c phúc đức không ph&#i đ&# tránh tác h&#i, dĩ nhiên càng tránh đ&#&#c nhi&#u thì càng t&#t, nh&#ng khi không th&# tránh ch&#ng nh&#ng chúng ta không đ&#&#c quy&#n tránh, mà còn có b&#n ph&#n đ&#n thân c&#u ng&#&#i vô t&#i. Vi&#c chém gi&#t đ&# c&#u ng&#&#i là vi&#c làm phúc đức, càng x&# thân tr&# ác thì phúc đức càng nhi&#u.

Trong đ&#i cu&#c ph&#c qu&#c chúng ta ý th&#c rõ ràng r&#ng, chúng ta đi c&#u ng&#&#i, c&#u h&#n 80 tri&#u đ&#ng bào đang b&# giam c&#m đầy đ&#a. Trong khi gi&#i c&#u ch&#c ch&#n có s&# xô sát, dĩ nhiên m&#c đ&# m&#nh y&#u chúng ta c&#n l&#&#ng t&#m quan tr&#ng trong vi&#c gi&#i c&#u c&# m&#t dân t&#c mà ch&#p nh&#n th&#c thi. Trong cu&#c tranh đ&#u cho nhân quy&#n và t&# do dân ch&# c&#a Vi&#t Nam ngày nay, b&#n kia c&# bám vào quy&#n l&#i riêng t&# phe đ&#ng mà h&#i dân h&#i n&#&#c, thì tranh ch&#p m&#t còn là chuy&#n khó tránh, khi đó k&# ác thì đ&#n t&#i, ng&#&#i lành thì thêm ph&#n phúc đức.

Đ&#i cu&#c ph&#c qu&#c, vi&#c gi&#i c&#u h&#n 80 con ng&#&#i là vi&#c làm phúc đức h&#t s&#c to l&#n, chúng ta khó th&# t&#&#ng t&#&#ng nh&# l&#i ông bà th&#&#ng nói, “Dù xây chín b&#c phù đ&#, không b&#ng làm phúc c&#u cho m&#t ng&#&#i!” Dù cho có b&# công c&#a ra xây c&#t c&# chín c&#nh chùa cho các v&# tăng ni tu luy&#n ... thì cũng không b&#ng làm phúc c&#u cho m&#t ng&#&#i.

Th&# mà gi&# đây chúng ta tính chuy&#n gi&#i c&#u c&# m&#t dân t&#c, khi b&# công b&# c&#a ra đ&# th&#c hi&#n, s&#n sàng hy sinh tính m&#ng, dành đ&# m&#i kh&# năng, th&#t tâm chu&#n b&# chu đáo cho công cu&#c ph&#c qu&#c thì ph&#i nh&#n chân là “đ&#i phúc.”

Vi&#c đ&#i phúc ch&#ng nh&#ng chúng ta h&#&#ng, mà nh&# ông bà đã đ&#y gia đình giòng h&#, con cháu và nh&#ng ng&#&#i thân quen cũng đ&#&#c h&#&#ng nh&#, ngay c&# nh&#ng ng&#&#i khu&#t núi và con cháu

ch&#a sinh ra: “Quang t&#n d&# h&#u.” Do đó, không phút giây dành đ&# cho quê h&#&#ng dân t&#c là u&#ng phí, khi m&#u c&#u gi&#i c&#u l&#&#ng dân không ch&# chúng ta h&#&#ng phúc đ&#c, mà nh&# t&# tiên xác quy&#t “phúc đ&#c đó dân t&#c cũng h&#&#ng nh&#.”

Đã h&#n n&#a th&# k&# qua, chúng ta ch&#a c&#u đ&#&#c n&#&#c là vì ch&#a đ&# phúc đ&#c. Khi quan tâm gi&#i c&#u đ&#ng bào hay nói đ&#n gi&#n h&#n, khi chúng ta nh&# đ&#n đ&#ng đ&#i ngã xu&#ng, tù đầy oan nghi&#t, l&#i trần tr&#i c&#a ng&#&#i thân, l&#i th&# khi b&# n&#&#c ra đi ... khi nh&# t&#i đ&#ng bào rên xi&#t d&#&#i ách nô l&# mà quy&#t tâm đ&#n thân thì không ph&#i là đ&#i phúc sao ... khi góp đ&# phúc đ&#c thì s&# c&#u đ&#&#c n&#&#c.

Con ng&#&#i phạm t&#c nh&# chúng ta mà còn bi&#t qu&#n đau tr&#&#c n&#i th&#ng kh&# c&#a dân t&#c mình, thì không lý Đ&#c Qu&#c T&#, Minh Quân Thánh Chúa, T&# Tiên Ông Bà l&#i làm ng&# phó m&#c con cháu ch&#u c&# nh đ&#a đầy? S&# dĩ các Đ&#ng Linh Thi&#ng ch&#a th&# ra tay oai linh hi&#n hách tr&# b&#o an dân cũng ch&# vì t&#i chúng ta. Chúng ta ch&#a đ&# phúc đ&#c, ch&#a x&#ng đáng làm tác nhân đ&# các Ngài x&# đ&#ng trong công cu&#c ph&#c qu&#c ngày nay.

Nói theo ki&#u Tr&#ng Trình “B&#t chi&#n t&# nhiên thành.” S&# dĩ đ&#&#c g&#i là “b&#t chi&#n” vì trong vi&#c “tham chi&#n” &#y, Đ&#o Bình Nhân Nghĩa v&#i s&# phù tr&# c&#a các Đ&#ng Linh Thi&#ng tr&# ác c&#u dân. B&#t chi&#n t&#c là chi&#n v&#y.

Nhi&#u ng&#&#i cũng chú tâm tìm ki&#m “minh quân, thánh chúa” ... Xin h&#i h&# là con ng&#&#i thì ai đ&# tài đ&#c l&#n c&#u đ&#&#c h&#n 80 tri&#u dân. Nh&#u có ph&#i chẳng h&# nh&# đóng góp phúc đ&#c trong m&#t t&# ch&#c mà h&# là đ&#i di&#n.

Chúng ta ý th&#c r&#ng m&#i phút giây, m&#i hành đ&#ng lo cho quê h&#&#ng đ&#ng bào là vi&#c đ&#i phúc. Và nh&# vào quan ni&#m s&#ng này chúng ta không b&# v&# hay chán n&#n l&#c l&#ng ... vì m&#i phút giây dành đ&# cho quê h&#&#ng, nh&# ông bà ta nói đó là đ&#i phúc.

Phúc đ&#c đó, ch&#ng nh&#ng chính mình gia đình dòng t&#c h&#&#ng ... mà quê h&#&#ng dân t&#c cũng h&#&#ng nh&#. B&#i có đ&# phúc đ&#c thì m&#i c&#u đ&#&#c quê h&#&#ng. Các t&# ch&#c chính danh là t&# đi&#m đ&# giúp nhau thêm tài thêm đ&#c, c&#ng tài c&#ng đ&#c đ&# gi&#i c&#u đ&#ng bào.

Phúc đ̣c: quan nịm ṣng c̣a dân ṭc Vịt

Tác Giả: Saigon Echo ṣu ṭm

Thứ Hai, 13 Tháng 7 Năm 2009 02:43

Ṃi phút giây cho quê ḥng là đ̣i phúc!

Xin góp tài đ̣c làm ṣc ṃnh dịt thù!

Quê Ḥng Vịt Nam đang cḥ!